

#3 BÁZEŇ BOŽIA

... alebo o prvom zoznamení sa s Bohom, ktorý naháňa hrôzu!

BOŽIE SLOVO:

(Iz 6,1-5 SSV)

Čítanie z knihy proroka Izaiáša: *V roku, keď zomrel kráľ Oziáš, videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne; lem jeho rúcha naplňal chrám. ² Nad ním stáli serafíni; každý mal po šesť krídel: dvoma krídlami si zakrývali tvár, dvoma si zakrývali nohy a dvoma lietali. ³ A jeden druhému volal: "Svätý, svätý, svätý je Pán zástupcov, celá zem je plná jeho slávy." ⁴ Prahy dverí sa chveli od hlasu volajúceho a dom sa naplnil dymom. ⁵ Tu som povedal: "Beda mi, áno, som stratený. Ved' som muž s nečistými perami a bývam medzi ľuďom s nečistými perami; a moje oči videli kráľa, Pána zástupcov." Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 443, 300, 275)

Kresťan je v prvom rade človek, ktorý žije v realite, v tom, čo je skutočné. Vidí svet taký, aký je, v jeho úplnosti, ponorený v Bohu – a tomu zodpovedá aj jeho zmýšľanie, jeho zmysel života, to, o čo usiluje, za čím smeruje svojim *bezpodmienečným* *chcením*, pretože opak by bol nerozumom. Písmo často hovorí o takýchto ľuďoch ako o *bohobojných*, ktorí sa *boja Pána* a majú pred Ním *bázeň*. Prečo? No jednoducho preto, že Boh skutočne hrôzu naháňa!

Písmo pred nami vykresľuje obraz nášho sveta ako niečoho, čo existuje ako *myšlienka v Božej myšli*: Boh na nás pomyslel, predstavil si nás – a my sme začali existovať. Boh na nás myslí – a my existujeme. Ak by Boh na nás myslieť prestal, zanikli by sme. Nie zomreli – pretože to by Boh musel vo svojej myšli naďalej udržiavať predstavu naše mŕtvolky. Nie. Úplne by sme zanikli. Ako keby sme nikdy ani nejestvovali. Ľahko si domyslíme, čo toto všetko znamená pre náš život a pre svet celkovo! Už len tá ohromná Božia schopnosť všetko vo svojej myšli udržať! My sami, keby sme si teraz predstavili vo svojej myšli nejakého človeka, predstavíme si ho zvyčajne len veľmi zbežne. Keby sa nás niekto spýtal, koľko mal napríklad na košeli gombíkov, nevedeli by sme povedať. Ale o Bohu Písmo hovorí, že „*vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané*“ (Mt 10,30) – a nielen vlasy! Boh vo svojej myšli naraz udržiava dokonalý obraz každého jedného atómu, každej jednej častice celého Vesmíru – lebo keby len na jedinú zabudol, zanikla by! Je absolútne vševediaci, pretože všetko, čo existuje, všetko, čo sa deje, aj čo my sami konáme či si myslíme, existuje v Jeho myšli a teda o tom nevyhnutne aj vie. Je absolútne všemohúci, pretože tak ľahko, ako si my dokážeme v myšli čokoľvek predstaviť a potom túto svoju myšlienku bez námahy zmeniť ako len chceme, On môže toto isté s rovnakou ľahkosťou urobiť s čímkoľvek, čo v tomto svete existuje!

Tvárou v tvár tomuto Bohu sme úplne bezmocní, vydaní mu napospas, na milosť a nemilosť. Bez Neho nedokážeme vôbec nič. *Sme ako bábika, s ktorou sa hrá malé dieťa. Sama od seba nedokáže nič, dieťa jej musí hýbať nohami a rukami a posúvať ju. Keby tá bábika mala svoj rozum a vôľu a aj by chcela niečo urobiť, sama nič urobiť nemôže – ak len dieťa nebude hýbať jej rukami a nohami a ústami, aby jej umožnilo a akoby za ňu urobilo to, čo by ona sama robiť chcela.* S nami je to rovnako: bez toho, aby Boh vo svojej myšli pohol našim telom, ústami, dokonca samotnou myšliou tak, ako si to želáme, nedokázali by sme sami od seba nielenže konať, ale dokonca ani slobodne a samostatne zmýšľať! Sme na Boha odkázaní tak úplne, až sa to vymyká každej našej predstave! Môže si s nami urobiť, čo sa Mu zachce a my bez Neho naopak nemôžeme vôbec nič!

Tvárou v tvár tomuto Bohu sme úplne, ale úplne chudobní. Hovorí o tom apoštol Pavol: „*Čo máš, čo si nedostať*“ (1 Kor 4,7)? Som Bohom stvorený. Žijem vo svete, ktorý patrí Bohu, na Božej zemi, dýcham Boží vzduch a pijem Božiu vodu, jem Božie dary, žijem v tele, ktoré mi dal Boh, so schopnosťami, ktoré mi dal Boh, v čase, ktorý patrí Bohu... Všetko je Božie. Ja sám nemám nič, vôbec nič. Boh ma stvoril, Boh ma udržiava – a keby prestal, zanikol by som úplne a bez stopy. Nemám nič zo seba a som na Bohu úplne a vo všetkom závislý. Povedať, že som pred Bohom *žobrákom* by bolo príliš nadnesené. *Ved' v ľudskej spoločnosti každý žobrák, aj ten najchudobnejší, má niečo vlastné, ak nič iné, tak aspoň svoje telo, svoje ruky a nohy a svoj rozum a čas, s ktorým nakladá a zväčša aj niečo na sebe či kartón, kde spí.* Ale my pred Bohom nemáme nič, vôbec nič. Nič nie je naše, nič nie je od nás, naše telo, myseľ, schopnosti, čas, sám život – nič z toho sme si nedali, nič z toho nám nepatrí. Sme úplné a dokonalé... nič.

A čo viac, nielenže sme voči Bohu úplne bezmocní a úplne chudobní, nielenže sme si sami nič nedali a absolútne nič v našom živote nie je našim dielom ani našou zásluhou, my sa ešte dokonca voči tomuto Bohu búrime (ako by sa niečo také dalo – a ako by nám Boh ešte aj k tejto „vzbure“ nemusel dať schopnosť a dovoliť nám niečo také urobiť, ba vôbec na to pomyslieť!) – vzpierame sa Mu (smiešna predstava, že?), jednoducho, hrešíme voči Nemu! Ako blázni! Ako skutoční idioti! Je to rovnaké bláznovstvo, *ako keby sa potápač v hĺbke dvesto metrov chcel oslobodiť od svojej závislosti na dýchačom prístroji alebo astronaut na Mesiaci chcel odhodiť svoj skafander, aby na ňom nebol závislý.* Presne toto robíme. Dráždime, urážame, ignorujeme, opovrhujeme, prehliadame Toho Jediného, na ktorom absolútne závisíme, kto má nad nami absolútnu moc a úplnú kontrolu, od ktorého sme všetko dostali, z ktorého veľkorysej zhovievavosti smieme vôbec žiť a narábať sami so sebou, bez ktorého nie sme ničím! Odsúvame Ho stranou a myslíme si, že iné veci v našom živote sú dôležitejšie – a Jemu sa (ak vôbec) venujeme, len ak nám na to „ostane čas“... Aké bláznivé!

UVAŽOVANIE:

Uvedenie si tejto skutočnosti – toho *kto je Boh a kto som ja* – sa nazýva v kresťanstve *bázeň pred Pánom*. Spočiatku je to naozaj hrôza a strach, des, presne ten, ktorý sme počuli v úvodnom úryvku Božieho slova z Izaiáša, proroka. Ak kresťanstvo je príprava na Nebo – na život, v ktorom Boh bude v našom živote všetkým a v ktorom nás Boh pozýva, aby sme boli Jeho priateľmi, druhmi, Jeho deťmi a Jeho Rodinou – potom prvý krok ku vzťahu s Bohom a k priateľstvu s Bohom je uvedenie si, kto vlastne ten Boh je. Uvedenie si, nakoľko nám to náš slabý rozum dovolí, kto je Ten, ktorý nás k tomuto priateľstvu volá – a kto sme v porovnaní s Ním my! Ak by sme to neurobili – potom by sme sa stále namiesto Pána a Boha Vševládneho obracali len na svoje vymyslené predstavy všelijakých *pánbožkov* a *pánbičkov* kdesi „tam hore“ a dokonca by sme si mysleli, že ak s pomodlíme a nekradneme a ideme do kostola, tak tým pre Boha niečo robíme a máme nejaké zásluhy a dokonca si za to od Boha zasluhujeme obdiv a odmenu, ako si to množstvo ľudí faktu myslí! Preto Písmo hovorí: „*Počiatok múdrosti je bázeň pred Pánom a poznať Najsvätejšieho je rozumnosť*“ (Prísľ 9,10). Všetko ostatné v našom vzťahu s Bohom sa odvíja od tejto bázne, ktorá nás prenikne v okamihu, keď začneme tušiť a uvedomovať si, kto vlastne ten Boh skutočne je – desivo obrovitánsky, nezmerne silný, ničím nespútaný a neobmedzený, neovládateľný, nekontrolovateľný, v porovnaní s ktorým je všetko ako nič: „*Preludu sa človek podobá, jeho dni sú ako letiaci tieň*“ (Ž 144,4).

ÚLOHA:

Využime tento týždeň nástroje rozjímania a meditácie na to, aby sme si čo najhlbšie *uvedomili* túto skutočnosť. Nielen ako nejakú vedomosť, poznatok, ktoré máme v myšli, ale ako skutočné uvedenie, precítenie, prežitie tohto faktu! Pomôcť nám môžu aj nasledovné miesta Písma (trebárs pri rannom *lectio divina*): Hab 3,9-16; Ž 74,13-17; 104,24-30; Iz 6,1-5; Zjv 6,12-17; a pod. Kiež v tieto dni precítime opravdivú bázeň pred Pánom, prosme Ducha Božieho o pomoc!